

dende, forsåvidt angår adgangen for direktører m. v. til at drive selvstændig virksomhed, og da en sådan forening af bankvirksomhed med anden erhvervsvirksomhed kan befrygtes at have uheldige følger, foreslås denne undtagelsesbestemmelse ophævet. Bestemmelsen afskærer selvsagt ikke banken fra at sikre sig den fornødne sagkundskab — f. eks. repræsentanter for landbruget og handelen, sagførere og lign. — ved at optage repræsentanter fra erhvervslivet i bankens bestyrelse.

For ikke at afskære muligheden for fortsættelse af hidtil lovligt drevet virksomhed, er der i forslaget § 2, stk. 4, optaget en bestemmelse, der muliggør sådan fortsættelse.

Da det utvivlsomt kan være af betydning for en bank, at dens direktører eller andre personer, der deltager i bankens daglige ledelse, får mulighed for at være medlem af bestyrelse eller repræsentantskab for erhvervsdrivende selskaber, der har engagementer i banken, og hvis forhold denne derfor har interesse i at kunne følge på nærmeste hold, foreslås den bestående adgang hertil opretholdt. Det er dog anset for ønskeligt særligt at understrege, at bankens bestyrelse skal overvåge forsvarligheden af og sikkerheden for de engagementer, som banken indgår med erhvervsvirksomheder, i hvis ledelse bankens direktører, vicedirektører, underdirektører eller filialbestyrere har sæde, og en hertil sigtende bestemmelse er foreslået optaget i paragraffens stk. 1.

I paragraffens sidste stykke foreslår man, for at muliggøre den fulde udnyttelse af de moderne tekniske hjælpemidler i bogføringen, indsat en bestemmelse om, at bankinspektøren skal kunne give banker, der fører deres bogholderi ved hjælp af bogholderimaskiner, tilladelse til, at kvittering for indbetalinger gives alene af een person.

I paragraffens sidste stykke, 2. led, foreslås indføjede ordene „efter bankens vedtægter“ for derved at tydeliggøre, at kun personer, der i henhold til bankens vedtægter er tegningsberettigede, herunder egentlige prokurister, skal anmeldes til aktieselskabsregisteret.

ad 6 a) (lovens § 10, stk. 3): Under krigen tillod man af papirbesparende grunde, at bankerne undlod at optrykke deres vedtægter i bankbøgerne. Der er ikke konstateret nogen ulemper herved, og man foreslår derfor, at påbudet herom ophæves. Optryk af vedtægterne i bankbøgerne vil iøvrigt også være til teknisk gene ved benyttelsen af de til maskinbogholderi indrettede bankbøger.

ad 6 b og 7) (lovens § 10, sidste stykke og § 10 a, sidste stykke): Ændringen er af redaktionel karakter.

ad 8) (lovens § 11): I denne paragraf indeholdes reglerne om, hvor stor kassebeholdning en bank af likviditetsmæssige hensyn bør have. Den gældende lovs § 11 indeholder herom 3 regler, nemlig for det første den almindelige regel, at banken skal have en efter dens forhold forsvarlig kassebeholdning, for det andet en regel om den mindstestørrelse, kassebeholdningen skal have, varierende efter størrelsen af vedkommende banks aktiekapital, og for det tredje en regel om summen af kassebeholdningen og beholdningen af likviditetsreserver og denne sums forhold til bankens anfordringsforpligtelser og til dens samlede gælds- og garantiforpligtelser. I forbindelse hermed er givet en definition af, hvad der kan henregnes til kassebeholdning, og hvad der kan henregnes til likviditetsreserver.

Medens den førstnævnte regel, der lægger ansvaret for kassebeholdningens tilstrækkelighed på bankens ledelse, må bibeholdes, og medens det ikke er fundet nødvendigt at foreslå ændringer i reglen om den samlede sum af kassebeholdning og likviditetsreserver (udover den, der er en følge af ændringen i § 7), er den anden ovenfor nævnte regel om den mindste kassebeholdning, der kan tillades, ikke længere stemmende med hverken de faktiske forhold eller med de krav, som man i dag må anse det for rimeligt at stille til bankernes likviditet.

Spørgsmålet om, hvor stor en procentdel af gældsforpligtelserne bankernes straks likvide kassebeholdning bør udgøre, har været genstand for særlig indgående overvejelser og undersøgelser.

Medens man må overlade det til den enkelte banks ledelse at skønne over, hvilken kassebeholdning der „efter dens forhold“ er forsvarlig, d. v. s. hvor stor kasse den må ligge med af hensyn til sin egen likviditet, herunder dens stilling i banksystemet, har Danmarks Nationalbank under de stedfundne drøftelser med styrke anført, at der ved udformningen af likviditetsregler for bankerne også bør anlægges almindelige pengepolitiske betragtninger og derfor tillige stilles visse krav til likviditeten i banksystemet i dets helhed. Specielt har nationalbanken fremhævet, at det under de skiftende økonomiske forhold vil være et værdifuldt supplement til pengepolitikens øvrige midler at åbne mulighed for at variere kravene til banksystemets likviditet, hvorved det bliver muligt på smidig måde at tilpasse pengepolitikken til de skiftende konjunkturfaser. Sådanne regler kendes i flere lande, bl. a. Sverige, Holland, Vesttyskland, U. S. A. og Canada.

Danmarks Nationalbank har endvidere anført, at de private bankers likviditet, efterhånden som valutarestriktionerne afvikles, vil kunne påvirkes i betydeligt omfang ved tilstrømning af penge fra